

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Wanneer zij dan tot ulieden zeggen zullen: Vraagt de waarzeggers en duivelskünstenaars, die daar piepen, en binnen 'smonds mompelen; zoo zegt: Zal niet een volk zijnen God vragen? zal men voor de levenden de dooden vragen? Tot de wet en tot de getuigenis! zoo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn dat zij geen dageraad zullen hebben.

JESAJA 8 : 19, 20.

No. 12.	15 Juni 1905.	10de Jaargang.
---------	---------------	----------------

REDEVOERING,

door President JOSEPH F. SMITH gehouden in de 75ste jaarlijksche Conferentie, in den Tabernakel te Salt Lake City,
6 April 1905.

(Vervolg van blz. 165.)

Wij hebben een verscheidenheid — een verscheidenheid — zoo nu en dan, van lui die onder ons opstaan, die vervuld zijn met den geest des kwaads en haat tegen de waarheid en het volk Gods. Dit is heel natuurlijk.

ONGEZONDE UITWASSEN.

Het is mij ietwat op deze wijze voorgekomen: dat het lichaam der Kerk vergeleken wordt bij het lichaam van een mensch, en gij weet dat het menschelijk lichaam somtijds een weinig verstoord wordt — dat wil zeggen dat het door vlooien gebeten wordt. Vlooien bijten het en muskieten bijten het en doen kleine gezwellen ontstaan op gelaat en handen. Soms ontstaan er steenpuisten en bloedvinnen en andere uitwassen, die alleen het aanwenden van een doktersmesje noodig hebben om het vocht er uit te laten of ze uit het lichaam te snijden en ze te laten gaan, zoodat het lichaam gereinigd moge worden van hun vergiftige uitwerkselen. Zoo is het met de Kerk van tijd tot tijd. Er zijn van die personen die zichzelf een wet worden en zij volgen de neiging van hun eigen lieven wil totdat zij in zulk een gemoeds- en geestestoestand geraten, dat zij het kerkelijke lichaam bedreigen. Met andere woorden: zij worden als een steenpuist of bloedzweer op het lichaam en gij moet den heelmeester roepen om het mes te gebruiken om ze uit te snijden, opdat het lichaam er van gereinigd moge worden, en dit is van het begin af het geval geweest.

ZION FERM GEVESTIGD.

Van tijd tot tijd komen deze toestanden op en wij moeten ze ontmoeten, en zij zullen voortgaan op te komen van tijd tot tijd in de toekomst, en wij zullen ze moeten ontmoeten, maar ze zullen nooit meer wezen dan een puistje of een zweertje buiten op het lichaam, en niemand behoeft zich ongerust te maken over de gevolgen. Zion is gevestigd in het midden des lands, om te blijven. Het is het werk van God, den Almachtige, hetwelk Hijzelf, door Zijn eigen wijsheid, en niet door de wijsheid des menschen, hersteld heeft op de aarde in de laatste dagen, en Hij heeft het hier gevestigd op beginselen van waarheid en gerechtigheid en reinheid en van openbaring Gods, en zóó dat het niet meer verstoord of aan een ander volk overgelaten kan worden, zoolang als de meerderheid van het volk der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen blijven zal in hunne verbonden met den Heere en zichzelf rein en onbesmet zal bewaren van de wereld, gelijk alle leden der Kerk behoorden te doen, dan zal het zijn als God besloten heeft, duurzaam en eeuwig, totdat Zijn wil volbracht is en Zijn oogmerken vervuld zijn op de aarde onder de menschenkinderen. Dit volk kan nimmer voorspoed hebben en bloeien tenzij het in Gods waarheid blijft. Er is niets, geen persoonlijkheid, geen vereenigde invloed onder de menschen, die de waarheid overweldigen kan. De waarheid is machtig en zal heerschen. Ze moge langzaam te werk gaan om haar doeleinden te bereiken, om het werk te verrichten dat zij te doen heeft, maar zij is en zal zeker zijn, want de waarheid kan niet falen en zal niet falen, want de Heere Almachtig is achter haar en doet Zijn werk en Hij zal toezien dat het verricht wordt. Het koninkrijk is des Heeren en de Heere is in staat er voor te zorgen, en Hij heeft er altijd voor gezorgd, en ik wil u zeggen dat er nimmer een tijd geweest is sedert de organisatie der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen dat een mensch de Kerk geleid heeft, geen oogenblik.

'T ZAL NIMMER ZOO ZIJN.

Het was niet zoo in de dagen van Joseph; het was niet zoo in de dagen van Brigham Young; 't is sedert dien tijd nimmer zoo geweest; 't zal nimmer zoo zijn. De leiding van dit werk onder het volk der wereld zal nimmer aan menschen overgelaten worden. Het is Gods werk, laat mij u dit vertellen, en ik hoop dat gij het in uw aantekenboekje of aantekenboekjes zetten zult, en het niet zult vergeten; dat het de Almachtige is die Zijn werk gaat doen en niet de mensch. Geen mensch zal de eer hebben het gedaan te hebben, noch heeft eenig mensch ooit de macht gehad, het door eigen kracht te doen. Het is Gods werk. Indien het menschenwerk geweest ware, zou het als de dingen der wereld zijn; het had niet blijven bestaan; en het zou niet waar geweest zijn dat God ons uit de wereld verkoren had, maar wij

zouden er een deel van zijn en op intiemen voet met haar zijn, maar het is waar dat God ons uit wereld verkoren heeft; daarom zijn wij niet van haar; en daarom haat zij ons en daarom wil zij ons bestrijden en liegende alle kwaad tegen ons spreken. Zij heeft dit altijd gedaan, van het begin af, en zij zal voortgaan de verdelging van de Heiligen der Laatste Dagen te zoeken, en zij zal voortgaan te gevoelen in de toekomst gelijk zij gevoeld heeft in het verleden, en vergeet het niet, mijne broeders en zusters. Wanneer gij naar huis gaat, indien gij nog niet de gewoonte gevormd hebt het te doen of zoo gij uwen plicht verzuimd hebt, wanneer gij vandaag naar huis gaat of naar uwe tehuizen in verafgelegen nederzettingen, draagt dan deze opdracht met u mede: Gaat in uwe binnenkamers — gaat in uwe bidvertrekken en buigt daar alleen of met uw gezin om u heen vergaderd, uwe knieën voor den Almachtige, in lof en dankzegging tot Hem en voor Zijne barmhartige voorzienigheid die u beschermd heeft en al Zijn volk vanaf het begin van dit werk tot op den tegenwoordigen tijd. Herinnert u dat het de gave Gods aan den mensch is, dat het Zijn macht en Zijn leidende invloed is, die volbracht heeft hetgeen wij zien dat volbracht geworden is, en wat gedaan is. Het is niet door menschenwijsheid gedaan. Het is gepast dat wij eere zouden geven aan degenen die het werk Gods behartigen en die instrumenten zijn om veel gerechtigheid tot stand te brengen. Zij zijn werktuigen in Gods handen, en wij zouden het feit dat zij zulke werktuigen zijn, niet moeten minachten, en wij zouden hen moeten eeren, maar wanneer wij het ondernemen hun de eere te geven voor het verrichten van dit werk en de eere aan God ontnemen, die de menschen aanstelde om het werk te doen, doen wij God onrecht, en wij berooven Hem van de eer die Hem toekomt en geven haar aan menschen die slechts instrumenteel handelden in Gods handen, om Zijne doeleinden te bereiken.

BUIGT U IN GEHEIM GEBED.

Nu, moge de Heer u zegenen, mijne broeders en zusters, en u in Zijne heilige hoede houden. Maar laat mij zeggen, terugkomende op de laatste opmerkingen, wanneer gij naar huis gaat, ziet toe dat gij dezen plicht waarneemt, voor den Heere in 't gebed te gaan; wanneer gij opstaat in den morgen om aan uw dagelijksch werk te gaan, buigt uwe knieën voor den Almachtigen God met een hart vol dankbaarheid en met dankbare geesten voor Hem en tot Hem, voor Zijne barmhartigheid die in eeuwigheid blijft, en voor Zijne liefhebbende vriendelijkheid, niet alleen tot ons, individueel, maar tot het geheele volk en tot het gansche volk onzer groote natie. De Heere heeft hun een land gegeven dat boven alle andere ter wereld verheven is, en Hij heeft hen een groot en een vrij volk gemaakt en Hij heeft hen gezegend met rijkdom en met macht, niet alleen in ons eigen land, maar ook onder de natiën der

wereld. De Heere Almachtig heeft dit volk groot gemaakt en zij zullen voortgaan deze grootheid te verdienen en Hij zal hen vergrooten zoolang als het volk der natie eerlijke wetten, deugd, reinheid van leven, en gelijkheid en recht voor allen waarnemen zal.

TROTS OP ONZE (DE AMERIKAANSCH) NATIE.

Ik gevoel mij trots op de natie waarvan wij een deel zijn, omdat ik in mijn eigen gemoed overtuigd ben dat er geen andere natie is op het aardoppervlak, waar de Heere Almachtig Zijn Kerk kon opgericht hebben met zoo weinig moeite en tegenstand als Hij hier in deze Vereenigde Staten gedaan heeft. Dit was een vrij land en godsdienstige verdraagzaamheid was de grondslag van het volk des lands. Het was een toevlucht voor de verdrukten. Al de volken der wereld zijn uitgenoodigd geworden hier hun tehuizen van vrijheid voor zichzelf te stichten, en onder deze omstandigheden was de Heere in staat Zijne Kerk op te richten, en is in staat geweest haar te handhaven, en haar tot op dezen tijd te beschermen, totdat zij gegroeid en uitgebreid is, totdat zij eerbiedwaardig geworden is — niet alleen om haar ledental, niet alleen om de enkele leefjaren, die zij heeft, maar eerbiedwaardig om haar intelligentie, eerbiedwaardig om hare eerlijkheid, haar reinheid, eenheid en nijverheid, en om al haar deugden. Zij is eerbiedwaardig geworden voor al degenen die verstandig genoeg zijn om te komen en de waarheid voor zichzelf te verstaan. Het is waar, er zijn lieden in de wereld, die zooveel vooroordeel en donkerheid in hun gemoed hebben dat zij niet zien willen. Zij sluiten hunne ooren en willen niet hooren, ofschoon de waarheid tot hen gesproken wordt, en zij sluiten hunne oogen, zoodat zij niet zien kunnen, en sluiten hunne harten opdat zij niet verstaan. Ofschoon gij hun de waarheid verklaart, zullen zij haar loochenen en haar verwerpen. Dit kunnen wij niet helpen. God zal op Zijn eigen tijd en op Zijn eigen wijze met haar handelen, en wij behoeven alleen maar onzen plicht te doen, zelf het geloof te behouden, zelf gerechtigheid in de wereld te bewerken en de gevolgen over te laten in de handen van Hem, die alle dingen beheerscht ten goede van degenen die Hem gehoorzamen en Zijne geboden onderhouden.

SLOT-OPMERKINGEN.

Moge vrede in uwe harten zijn en blijven. Moge de eenheid die tot nu toe onze vereenigingen gekenmerkt heeft, onder ons voortduren. Moge ons volk voortgaan in hunne liefde voor de waarheid en in hunne liefde voor elkander. Mogen zij voortgaan in hun eerlijkheid van oogmerk, in hunne oprechtheid, in hunne nijverheid, in den geest van nietklagen en in den geest van verheuging en dankzegging tot God voor de zegeningen die wij ontvangen, de zegeningen der aarde, de zegeningen van den Geest des Heeren, die ons geschonken is. En nu hoop ik dat

wij zullen voortgaan gedurende de bijeenkomsten in de conferentiedagen een goede opkomst te hebben, en dat wij een vreedzamen geest van ongeveinsde liefde in onze harten mogen hebben voor elkander, onuitsprekelijke vreugde voor de gelegenheid die wij hebben, hier bijeen te komen in dit huis, dat voor dit doeleinde gebouwd is, en de plichten waar te nemen die op ons rusten als leden der Kerk, en dat wij hiervandaan mogen gaan aan het einde van deze conferentie, versterkt in het geloof, met moed in onze goede pogingen en met een vernieuwd voornemen dat aangaande ons en de onzen wij God zullen dienen en laat de wereld het ergste doen dat zij kan. Moge God u zegenen, is mijn gebed in den naam van Jezus. Amen.

Deseret News.

VARIA.

DE PEST IN ENGELSCHE-INDIË.

Het is verschrikkelijk zooals de pest in de laatste jaren in Engelsch-Indië huis houdt. In 1901 stierven er 273,679 menschen aan, in 1902 577,427, in 1903 851,263 en in 1904 1,022,299. Dit jaar zal 't nog erger wezen, want van 1 Januari tot 15 April ll. waren er reeds 576,366 aan gestorven; en 't is nog twijfelachtig, zegt de Indische correspondent van de *Lancet*, of die getallen de geheele waarheid brengen. In de week van 15 tot 22 April was het aantal doden 54,602 tegen 51,786 in overeenkomende week van 1904. Het hevigst is de ziekte in Panjab, waar er van 15 tot 22 April 33,162 gevallen en 27,362 doden waren. Alleen in Bengalen is de ziekte aan 't afnemen, maar zij brak daar ook vroeger uit dan elders.

DE EERSTE HOOGHE HOED.

In de Times van 16 Januari 1797 staat een bericht over den man die het eerst een hoogen hoed ging dragen.

„John Hetherington, kramer van de Strand,” aldus luidt het bericht, „was gisteren voor den Lord Mayor gedagvaard wegens rustverstoring en veroorzaken van een samenscholing. Hij werd op vrije voeten gelaten tegen het storten van een waarborgsom van 500 pond sterling. Het bleek, dat de welbekende Hetherington op den openbaren weg was verschenen met een ding op zijn hoofd, dat hij een zijden hoed noemde, — een groot, glimmend voorwerp, zeer goed in staat om schroomvallige menschen vrees in te boezemen. De officieren van de Kroon stelden als een feit vast, dat verscheidene vrouwen bij het zien van dit voorwerp zijn flauw gevallen, dat kinderen gilden, en dat een zoon van den looier Thomas door de samengestroomde menigte is omvergeworpen en zijn rechterarm gebroken heeft.”

DAAROM.

Gij hebt mij, waarde vriend, gevraagd waarom
Ik ben een Heilige der Laatste Dagen,
Of, als gij 't wilt, waarom 'k „Mormoon” ben. 'k Zal
Probeeren het in woorden uit te drukken.

Gij weet het reeds, maar 't zij ook hier gezegd,
Dat niet mijn ouderpaar mij 't evangelie,
Dat ik omhelsd heb en met hart en ziel belijd,
Als erfgoed heeft vermaakt. 'k Weet zelfs niet één
— Wat me echter deerlijk spijt — in heel de opgaande linie
Van mijn geslacht, die zich „Mormoon” mocht noemen.
't Is geen familiestuk voor mij dus. Doch
Ter zake, 'k moet nu op mijn doel afgaan:

Bij 't onderzoek, dat 'k ingesteld heb naar
Het ware wezen van het „Mormonisme”,
Werd 'k levendig getroffen door het feit,
Dat hier èn leer èn kerkorganisatie
Verschillen, veel verschillen, van
Hetgeen men op 't gebied van godsdienst heden ziet.
En toch — dit trof mij méér nog — is
Er geen verschil met wat men in den Bijbel,
In 't Nieuwe Testament, geboekstaafd vindt omtrent
Des Heilands leer en die van Zijne Apostlen,
Zoomin wat plechtigheên als zedenleer betreft.
Het samenstel der Kerk is als de Apostel Paulus
Het „lichaam” van den Heer, Christus' gemeente, omschrijft:
Daar zijn apostelen, profeten, leeraars, krachten
En gaven velerlei: geen „lichaamsdeel” ontbreekt.

Ruim onderzoek der Schrift deed mij verstaan,
Dat 't Babylon der Christensekten
Van onzen tijd nooit Christus' Kerk kan wezen;
En één er uit te visschen, die dan *de* Kerk zou zijn,
Is hooploos werk. Merkwaardig duidelijk
Is deze staat van afval eertijds geprofeteerd,
Maar even helder is voorspeld,
Dat Christus' Kerk hersteld zou worden in de toekomst
En *hoe* dit zou geschiên; en met dit laatste stemt
Nauwkeurig overeen 't ontstaan der Kerk
Van Jezus Christus van de Heiligen
Der Laatste Dagen. Men kan nòch Katholiek
Nòch Protestantsch haar noemen: maar alles wijst er op
Dat zij *de* Kerk, *de Christelijke Kerk* is.

Bij 't onderzoek vroeg ik den Vader
Der lichten steeds om licht. Die bede werd verhoord:
'k Werd innerlijk gewaar, dat, wilde ik zalig worden
In 't hemelsch koninkrijk, ik dan den weg daarhenen
Gevonden had; 't was als een zachte, stille stem:
„Dit is de weg, wandel gij in denzelven”.

Zes jaren ruim heb ik dien weg bewandeld,
En drie jaar haast als zendeling gewerkt
In Nederland, het land van mijne vaadren.
Vooral die zendingstijd was rijk aan ondervinding,
Hij schonk in mijn gemoed een krachtige overtuiging
En een getuigenis, zóó hecht, zóó vast als wat,
Dat 't „Mormonisme” is een Werk door God geplant,
Dat voorbereidt de komst, de tweede komst, van Christus;
Dat 't is de dageraad van 't Duizendjarig Rijk!

Ik kan nu niet verhalen, stuksgewijs,
Al de ondervindingen, zoo kleine als groote,
Die 'k heb gehad sinds ik „Mormoon” ben.
'k Vermag dit evenmin als dat ik kan vertellen
Van ieder maal dat ik genuttigd heb
Sinds 'k eten kan. Maar zooals al die malen
Mij hebben opgebouwd, mijn lichaam, tot wat 'k ben nu,
Zóó hebben al die stukjes, al die beetjes,
Al die bijzonderheên van mijne ervaring,
Mij de getuigenis geschonken die 'k bezit.

Ik heb het innig lief, het „Mormonisme”,
Het leert mij God liefhebben boven alles,
Mijn naasten als mijzelf; mijzelf zóó lief te hebben
Dat 'k steeds mij wachten wil voor 't doen der zonde.
't Leert zelfverloochning mij en staág te streven naar
Voortuitgang in het goede, tot 'k eenmaal wezen moog
Volmaakt als God; zoodat ook ik kan wonen
In de eeuw'ge werelden in 't reinste licht.

'k Weet dat zich heel veel goeds bevindt bij al degenen,
Die geen „Mormonen” zijn: veel nuttigs wordt geleerd.
Maar daar 'k verzekerd ben, dat niets hier op deze aard
Zoo goed in staat is om het menschedom op te heffen,
Elk mensch persoonlijk en al 't volk als één geheel,
Uit zijne ellende tot de hoogste deugd en glorie,
A's wat men — schoon onjuist — genoemd heeft 't „Mormonisme”,
Daárom, mijn waarde vriend, daárom ben ik „Mormoon”.

SNUGGERE KIPPEN.

Ds. H. de Lange schrijft in de *Hervorming*:

„Wij meenen dat kippen in den volksmond bekend staan als niet zoo bijzonder snugger. Maar dat kan wel vuige laster wezen. Voor 't minst zijn de kippen, waarvan in de *Nederlandsche Kerkbode* van 6 Mei jl. ds. G. Vossers, Herv. pred. te West-Terschelling, vertelt, om den deksel niet voor de poes.

„Ds. Vossers ijvert voor de Evangelisatie in zijne naburige gemeente Hoorn op Terschelling en vraagt daarvoor geldelijken steun. Iemand — wiens voorbeeld ds. V. hoopt „dat vele broeders predikanten zullen volgen” — zond hem f 2 en meldde daarbij:

„Mijn gift voor de Evangelisatie zal gedeeltelijk afhangen van mijn kippen. Ik heb besloten om de eieren, die mijne kippen 's Zondags leggen, te gebruiken als kogels tegen het bolwerk van het koude, kille en versteende modernisme. 't Is opmerkelijk, dat mijne kippen nu zoo goed leggen. Ik heb er zes en ze leggen dikwijls zes eieren daags.”

Ja dat is „opmerkelijk”. Dat tot nu toe bepaaldelijk de Zondag tot die allerbeste legdagen behoort, staat er wel niet nadrukkelijk bij, maar de gelukkige bezitter dezer hoenders geeft genoegzaam te verstaan dat zijn beestjes hem begrepen hebben, dat ze sinds zijn gelofte „zoo goed leggen” en dat hij dus niet zonder goede hoop zijn betrouwen stelt op den anti-modernen geest van zijn kippenhok. Moge de Satan er geen knuppel in gooien!”

ZENDINGSNIEUWS.

Ouderling Henry Noorda bericht ons uit Nijmegen, dat aldaar op Zondagavond 28 Mei een nieuwe zaal geopend is aan de Van Dulckenstraat 10. Dien avond waren er 90 à 100 personen aanwezig, waarvan pl.m. 70 vreemdelingen. Uit Arnhem waren enkele zendelingen en leden overgekomen om de opening bij te wonen.

ONVERMIJDELIJK.

Wie eet
Dat hij zweet,
En werkt dat hij kou lijdt,
Die mag zich verwachten
Aan dagen en nachten
Waarop hij van rouw krijt.

FRANS DE COET.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

VITACHTIGHEID.

DOOR MRS. HARRIËT BEECHER STOWE.

[In een oud boekje, getiteld „De Kleine Vossen of de verstoorders van ons huiselijk geluk”, heeft Mevrouw Beecher Stowe een reeks van huiselijke preeken geschreven over een heel zonderlingen tekst, dien men vinden kan in 't Hooglied (2 : 15): „*Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaarden verdueren: want onze wijngaarden hebben jonge druifjes*”. De door haar bedoelde kleine vossen zijn die onbeduidende, weinig getelde, *kleine* dingen, die aan ons huiselijk geluk knagen en de reden zijn dat onze huiselijke kring niet is wat hij wezen moet. De schrijfster noemt zeven kleine vossen: „Vitachtigheid”, „Prikkelbaarheid”, „Terughouding”, „Hoofdigheid”, „Onverdraagzaamheid, Onwellevendheid” en Onvoldaanheid”. Wat zij over den eersten te zeggen heeft, nemen wij hier over. Al is het van ouden datum, het is daarom niet minder geschikt voor dezen tijd. Wij hebben, behoudens enkele veranderingen in de spelling, de vertaling van S. J. ANDRIESEN gebruikt.]

Een alleraardigst diertje, dat vele menschen onverhindert in hunne huiselijke wijngaarden laten rondloopen, vast overtuigd, dat het den groei der druiven bevordert en een uitstekend middel is om ze in orde te houden.

Nu mag men het veilig als een regel stellen, dat niemand het plezierig vindt, als een ander iets op hem te vitten heeft, maar dat iedereen zelf gaarne vit, als iets hem niet bevat.

Lieve lezer of lezeres! is het niet een wezenlijk genot voor ons, wanneer wij wat kunnen aanmerken op iemand, die ons niet aanstaat, of op iets, dat ons hindert?

Dit schijnt bij den eersten opslag een afwijking van den gewonen regel. Over het algemeen gaat het zoo, dat hetgeen ons een genot is te doen, ook voor onzen buurman, wien wij het aandoen, een genot is. Het is een genot, te geven, en het is een genot, te ontvangen. Het is een genot, te beminnen, en een genot bemind te worden; een genot, te bewonderen, en een genot, bewonderd te worden. Het is evenzoo een genot, te hekelen, maar 't is *geen* genot, gehegeld te worden. Integendeel juist zij, die door de prikkelbaarheid van hun humeur het meest tot hekelen geneigd zijn, kunnen 't minst van allen verdragen dat ze gehegeld worden: zij binden lasten, die zwaar zijn en kwalijk om te dragen, en leggen ze op de schouders der menschen, maar zij willen die met hunnen vinger niet verroeren.

Nu bestaat er in dit opzicht een groote moeilijkheid. Er komen in het leven dingen voor, die dringend verbetering noodig hebben; en om ze te verbeteren, dient er toch wel over gesproken te worden met hen,

die het aangaat. Dit opent een wijde deur tot vitterij voor anders welgezinde menschen, en doet hen met een ruim geweten de schuld van alles op anderen verhalen. De vader en de moeder van een gezin zijn vitters *ex officio* en moeten al de klachten van ieder, die tot het gezin behoort, ontvangen; ja soms wordt de geheele huiselijke hemel door den kouden mist van die klaagzucht verdonkerd. Zulke misten brengen aan den wijngaard veel schade toe, en doen den honigdauw op menigen schoonen tros vallen.

Orestes raakt verliefd op Hermione, omdat zij er zoo lief uitziet als een maneschijntje, zoo etherisch als een zomerwolk. Hij brengt terstond het gewone stelsel van aanbidding in praktijk, dat aan het huwelijk altijd vooraf gaat; hij verzekert haar, dat zij te goed voor deze wereld is, te teer en te schoon voor iets wat gewone menschenkinderen doen, — dat zij slechts op rozen moet treden, in de wolken zweven, — dat zij nooit een traan moest storten, nooit eenige vermoeienis kennen of eenige inspanning doen, maar in een heldere, etherische sfeer leven, die harer alleen waardig is. Dat alles nu wordt haar in het oor gefluisterd bij wandelingen of spelevaarten in den maneschijn, en zoo dikwijls herhaald, dat men het haar niet kwalijk kan nemen, als zij eindelijk begint te gelooven, dat er toch wel iets van aan moet wezen.

Nu volgt het huwelijk, — en het blijkt, dat Orestes 't heel precies met zijn koffie neemt, dat hij erg uit zijn humeur is, als het eten niet juist op het bepaalde uur klaar staat, en dat geen huiselijke schikking hem bevalt, als ze niet juist overeenkomt met de gewoonten zijner waardige moeder, die onlangs in den reuk van heiligheid stierf; ook hij verlangt, dat zijn huis op ieder uur van den dag in de volmaaktste orde zal zijn. Toch stelt hij niet voor, een knappe huishoudster te nemen; alles moet gedaan worden door een paar onbehouwen meiden, onder het oppertoezicht van dat engelachtige wezen, dat slechts op rozen treden, in wolken zweven en nimmer aardse zorgen kennen moest! Orestes heeft het dan ook nooit als een staaltje van den plicht eens echtgenoots beschouwd, een klein ongerief met stilzwijgen te verdragen. Hij zou gaarne zijn bloed voor Hermione vergieten, — ja, hij heeft dit gedurende 't engagement, toen natuurlijk niemand dit van hem eischte en het ook nergens voor zou gediend hebben, meer dan eens in zijne opgewondenheid verzekerd! Maar op de idyllische kozerijen van toen, volgen er nu gesprekken, zoo als deze b.v.:

„Lieve! die thee smaakt naar den rook: kan je Jansje dan niet leeren, daar beter op te passen?”

„Lieve! ik heb er mijn best al toe gedaan, maar zij verkiest niet te doen wat ik haar zeg.”

„Nu, ik zeg maar, als andere menschen goede thee kunnen drinken, dat wij het ook wel kunnen.”

En later aan tafel:

„Beste! dat vleesch is weer veel te gaar; het is ook *altijd* te gaar.”

„Niet altijd, lieve! denk maar eens aan Maandag. Toen heb je zelf gezegd dat het net goed was.”

„Nu dan *bijna* altijd.”

„Och, lieve! het kwam vandaag, omdat ik vóór den middag visite gehad heb en niet naar achteren kon om Bregje een pen op den neus te zetten, zoo als ik gewoonlijk doe. Het is ook een geduchte last, met zoo'n meid te moeten sukkelen.”

„Bij mijn moeder aan huis ging het toch altijd goed: 't kwam er niet op aan, wat voor een meid zij had.”

En dan weér:

„Beste! je moet er de meiden eens van zeggen, dat zij zoo schandelijk veel steenkolen verstoken. Ik heb er nooit van gehoord, dat er in zoo'n klein huishouden als wij hebben zoo veel door den schoorsteen ging;” of: „Lieve! hoe is het in de wereld mogelijk, dat je Leentje de courant laat scheuren?” of: „Lieve! 't zal maar 't beste zijn, dat ik niet meer t'huis kom eten, als er geen mogelijkheid op is, dat het eten op zijn tijd klaar komt;” of: „Beste! je mag wel eens maken, dat mijn halfhemdjes wat beter gestreken worden — ik kan ze zoo onmogelijk voordoen;” of: „Lieve! je moet den kleinen Jan den spiegel in de zijkamer niet zoo laten bevingeren;” of: „Lieve, je moet zorgen, dat de kinderen niet méer op den zolder spelen;” of „Beste! je moet aan Bregje zeggen, dat zij de mat niet buiten laat hangen, als zij den voorgang veegt;” en zoo voort. In één woord, „lieve” moet er voor zorgen, dat alles boven en beneden, op zolder, in keuken en in kelder geregeld zijn gang gaat en zoo niet — dan moet er behoorlijk op gevit worden.

En toch, als Orestes haar, die hij eens zijn engel noemde, in tranen badende vindt, en zij hem zegt, dat hij haar niet meer zoo lief heeft als vroeger — dan werpt hij die beschuldiging verre van zich af en verklaart haar, dat hij haar meer dan ooit bemint, en misschien is dit werkelijk het geval. Het eenige is, dat zij uit het rijk van rozengeuren maneschijn in het werkelijk leven is overgegaan. Zoolang zij beschouwd werd als een engel, als een ster, als een vogel, als een avondwolk, viel er natuurlijk niets op haar te vitten; maar nu die engel vennoot in de firma van een huishouden geworden is, zien de zaken er heel anders uit. Als zij beiden nog in dezelfde omstandigheden verkeerden, zou Orestes hetzelfde nog eens kunnen betuigen, maar ongelukkig verkeerden zij nu nooit meer in dezelfde omstandigheden. Orestes is, zonder verder na te denken, gewoon al wat hem voor den mond komt te zeggen. Vóór het huwelijk vereerde en aanbad hij zijn toekomstige vrouw als een ideaal, dat in het land der droomen en der poëzie zweefde en hij deed zijn uiterste best om haar ongeschikt te maken voor het werkelijk leven, dat haar na het huwelijk wachtte. Nog altijd geeft hij nu in zijn trouwen gedachteloos toe aan allerlei indrukken, evenwel niet meer om te

prijzen, maar om te bedillen en te veroordeelen. Juist dat gevoel voor schoonheid en bevalligheid, waardoor hij haar vóór het huwelijk zoo zeer bewonderde, doet hem nu, als hij de inrichting van het huishouden nagaat, dagelijks honderd verkeerdheden zien en aan honderd gebreken ergernis nemen.

Tot nog toe stelde ik in mijn teekening een lieve meêgaande vrouw voor, die zich wel gegriefd gevoelt maar niet boos wordt, — die, zonder te klagen over verongelijking, zich in haar treurig lot zoo goed mogelijk tracht te schikken. Ik heb dikwijls zulke ongelukkige, beklagenswaardige, kwijnende vrouwen ontmoet: ze zagen er uit als planten, die eerst in de drukkende warmte der broeikas opgekweekt en tot bloeien gedwongen, nu op eens in de kou van de drooge, stoffige huiskamer overgebracht, verwelken en geel worden en het eene blad na het andere laten uitvallen.

Maar deze schilderij heeft nog eene keerzijde, — als de vrouw, beleedigd en vertoornd, op haar beurt ook aan 't vitten gaat, en met de scherpe pijlen van haar vrouwelijk vernuft haren man in de voegen van zijn wapenrusting zoekt te treffen, en zich op die wijze even onrechtvaardig betoont en nog vrij wat schuldig maakt.

Wel is het treurig als twee menschen die vroeger innig nauw met elkander verbonden waren en, juist door hunne liefde, met elkanders karakter ten volle bekend zijn, deze kennls eenig en alleen gebruiken om elkander het leven te verbitteren, — wel is het treurig hen elkander het hart te zien doorboren met zoo veel juistheid, als waartoe ze alleen door vroegere vertrouwelijkheid en toegenegenheid in staat zijn, terwijl iedere doodelijke wonde, die zij elkander toebrengen, hun zelve door het hart gaat, — en dat alles om zulke ellendige beuzelingen, als doorgaans 't begin van dit ontzettende drama zijn.

Wat zijn het toch meestal onbeduidende dingen, die aanleiding geven tot een gekibbel, dat de grondslagen zelve der liefde ondermijnt en alle geluk verbant uit den huiselijken kring! Een stuk vleesch is niet gaar, er wordt te veel olie verbrand, er wordt een courant verscheurd, er worden te veel steenkolen of zeep gebruikt, er is een bord gebroken! . . . en voor deze nietswaardige kleinigheden werpen zeer brave, zeer edele, zeer godsdienstige menschen soms bij handen vol weg, wat de éénige reden is, waarom heele huizen gebouwd zijn en vuur gebrand wordt en al de omslag is aangeschaft — *hun huiselijk geluk*. Neen! liever koude koffie, slappe thee, aangebrand vleesch; liever ieder ongerief, ieder verlies, dan een verlies van *liefde*; en niets doet de liefde zoo speedig kwijnen als onophoudelijk vitten.

(Wordt vervolgd.)

HET ZIONISME.

De Londensche correspondent van de *Nieuwe Rotterdamsche Courant* schreef dezer dagen aan zijn blad:

„In de *Jewish Chronicle*, zoo min als in andere gezaghebbende bladen, kan ik voornamelijk een bevestiging vinden van het inderdaad belangrijke bericht uit Weenen, dat het uitvoerend comité der Zionisten het indertijd van Joseph Chamberlain uitgegane aanbod van hooglanden in Oeganda voor Israëlitische kolonisatie, met zelfregeering onder een Britsch patronaat, afgewezen heeft.

Doch daaruit volgt volstrekt nog niet, dat het bericht onwaar is. Men zal zich herinneren, dat de overgrote meerderheid der volgelingen van wijlen Dr. Hertzl nooit bijzondere liefhebberij voor het Oeganda-plan aan den dag gelegd heeft, ook omdat het geheel afwijkt van het eigenlijke Zionistische ideaal: Palestina als onafhankelijke Joodsche staat.

Toch werd het Oeganda-plan niet aanstonds verworpen: het was verleidelijk genoeg om vele Zionisten aan het wankelen te brengen. Men besloot drie „hooge commissarissen” naar Oost-Afrika af te vaardigen, teneinde een onderzoek in te stellen. Einde 1904 vertrokken zij naar Oeganda. Sedert heeft men hun terugkomst vernomen, maar niets aangaande hun verslag. Wel hebben er geruchten geloopt, dat de drie Zionistische afgevaardigden het niet eens waren, en daarom elk een afzonderlijk verslag uitgebracht hebben, het eene al ongunstiger voor het Oeganda-plan dan het andere, doch op verschillende gronden.

Vermoedelijk zal men ter zake dezer rapporten wel het noodige te hooren krijgen op het eerstvolgende Zionisten-congres, einde Juli te Bazel te openen. Middelerwijl is de ongunstige beslissing van het bovengenoemde comité, bestaande uit Dr. Max Nordau (Parijs), David Wolfson (Keulen) en Prof. Warburg (Berlijn), gegrond op de rapporten der drie afgevaardigden, die in Oeganda geweest zijn.

Gelijk gezegd, luiden de geruchten nopens die bevindingen herhaaldelijk ongunstig, en het bericht uit Weenen heeft dezelfde strekking. De Zionistische afgevaardigden moeten in hoofdzaak bevonden hebben, dat de hooglanden van Nandi, welke ruim drieduizend meter boven den zeespiegel gelegen zijn, voor een Joodsche kolonisatie niet geschikt zijn. Het zijn al te maal weilanden. Akkerbouw zou er niet gedreven kunnen worden. Bovendien is de beschikbaar gestelde streek te klein om groote groepen Joodsche gezinnen te bergen.

De ondervinding, met Joodsche koloniatien opgedaan, b.v. in Argentinië, maakt het niet waarschijnlijk, dat het Oeganda-plan beter lukken zou, al wilde de Engelsche regeering, indien zij aan Chamberlain's plan hecht, meer en betere landerijen, zij het niet in Nandi, aanbieden.

Bovendien ontbreekt bij Oost-Afrika de groote prikkel, het ideaal, dat zoovele Israëlieten tot het Zionisme bekeerd heeft. De Joodsche

staat in Palestina, hoe onuitvoerbaar het plan ook moge lijken, is in elk geval iets, waarvoor men veel gevoelen kan. Maar Oeganda? Wat zou den geloovigen Israëliet daarin kunnen bekoren? Het is waar dat Palestina zelf reeds vele teleurstellingen heeft opgeleverd, doch ik vrees, dat de ergste nog overtroffen zou worden door die van Oost- en Midden-Afrika.

Een paar vurige Zionisten te dezer stede, met wie ik gesproken heb, zijn niet rouwig over het falen van het Oeganda-plan. Zij meenen, dat het werkelijke Zionisme: Palestina, erbij winnen zal.

Het Zionisme, in welken vorm ook, heeft echter op de Britsche Israëlieten nooit veel vat gehad, ondanks het preken van Zangwill en andere hoogepriesters dier beweging. Op een driehonderd-duizend Zionisten, over de geheele aarde verspreid, zijn er hier te lande ten hoogste 15,000, niet al te veel, wanneer men bedenkt, dat het gezamenlijke aantal Joden in het Vereenigd Koninkrijk in Greenberg's Year Book op 188,000 geraamd wordt".

HALFJAARLIJKSCHE ALGEMEENE CONFERENTIE.

Van 10-12 Juni werd te Rotterdam in de zaal „Excelsior” de halfjaarlijksche zendingsconferentie gehouden. Zij werd bijgewoond door President Heber J. Grant, van de Europeesche Zending, en President Jacob H. Trayner en al de zendelingen, op drie na, van de Nederlandsch-Belgische Zending. Zaterdag 10 Juni werden er twee raadsvergaderingen gehouden door de zendelingen: één om 10 uur v.m. en één om 5 uur n.m. In de eerste gaven de zendelingen in het kort verslag van hunne ondervindingen en gaven te kennen wat zij voor de bevordering van het Werk het beste achtten. In de tweede gaf President Grant vermaning en onderricht. Zondag 11 Juni werden er drie openbare vergaderingen gehouden: 10 uur v.m., 2 uur n.m. en 7 uur n.m. en Maandag den 12den één: 10 uur v.m. Al de bijeenkomsten werden geleid door President Trayner.

In de eerste openbare bijeenkomst was het openingslied: „Wij danken U, Heer, voor Profeten”. De leider der vergadering heette allen welkom en deelde mede, dat het Werk over het algemeen vooruitgaat, inzonderheid in België. Hij gaf vervolgens het woord aan Ouderling Webb. Deze toonde de juiste samenstelling aan van het Koninkrijk Gods op aarde, en wees er op hoe noodzakelijk het is de voorgeschreven wetten nauwkeurig na te leven, wil men het lidmaatschap verkrijgen. Het Rotterdamsche Zangkoor zong: „Heer, laat dan nu Uw Heil'gen Geest”. De volgende spreker was president Grant. Deze sprak in het Engelsch. Ouderling Kooijman was tolk. In een interessante rede toonde spreker de dwaasheid aan van „louter gelooven”, en legde zeer veel klem op het naleven van al de verplichtingen en plichten, die het

Evangelie ons voorschrijft. (In een later nummer van „De Ster” zal een stenografisch verslag van deze redevoering verschijnen.) Dankzegging door Ouderling Thatcher.

De Zondagmiddagvergadering werd geopend met het gemeenschappelijk gezongen lied: „Wees oprecht in al uw wandel.” Gebeden door Ouderling Roghaar. Het Heilige Avondmaal werd bediend door Ouderlingen Elmer en Woodland, bijgestaan door Ouderlingen Jacobus Rotstege en Petrus J. Klaphaak. Daarbij zong het koor: „Aanschouw, de groote Redder stierf”. Vervolgens stelde de leider der vergadering de Algemeene Autoriteiten van Kerk en Zending voor, o. w. de volgende in Nederland en België werkende Ouderlingen: Jacob H. Trayner, zendingspresident; Le Grand Richards, secretaris; Iemke Kooijman, vertaler voor „De Ster”; president Delbert E. Wilcox, Park Kenner, Arnold van Limburg, Orson H. Willie, Jonathan E. Openshaw Jr., Stephen D. Markham, Derk Koldewijn, Laurence Y. Thatcher, Bakke Postma, J. Alfred Ririe, Clyde A. Hammond, Archie W. Chamberlain, Ira Elmer en John Roghaar van de Rotterdamsche Conferentie; president Abraham Dalebout, Harm Bell, John P. Lillywhite, Wells L. Birmhall en Herman Westbroek van de Amsterdamsche Conferentie; president Heber J. Webb, Joseph M. Woodland, Herman van Braak, Abraham H. Cannon, Charles W. Wood, Reindert Schouten, Petrus W. de Hart en Melvin H. Welker van de Groninger Conferentie; president Charles H. Dudley, Abraham J. Gold, Henry Noorda, Walter F. Hogan, Samuel J. Allen, Jans Tingen en Pieter Assenberg van de Arnheemsche Conferentie; president Joseph F. Barton, James W. Evans, Frederick W. Hodgson, Radcliffe Q. Cannon, Ernest C. Rossiter en Lester N. Lambert van de Luiksche Conferentie. Allen werden eenparig in hunne roepingen ondersteund. Ouderling Koldewijn, daarna aan het woord gekomen, zeide dat openbaring *nu* zoowel als *vroeger* noodig is. Als er scheiding is tusschen den Heere en de menschen, is het alleen om de ongerechtigheden der menschen. Vervolgens sprak Ouderling Barton enkele woorden in de Engelsche taal, vertolkt door Ouderling Kooijman. Den overigen tijd sprak President Grant, bijgestaan door denzelfden tolk. President Grant zei dat de natuurlijke neiging van den mensch is dat hij zijn eigen belang zoekt, maar het evangelie leert ons anders. Het leert ons onze tienden te betalen, offeranden, schenkingen voor tempelbouw enz. enz. Feitelijk komt er nooit een einde aan. Wij moeten alles kunnen missen voor den Heere en onze medemenschen. Het slotlied was: „Hoop van Israël”. Dankzegging door Ouderling Bell.

Het openingslied in de Zondagavondvergadering was: „Kom Heilige Geest”. Ouderling Kenner bad. Het zangkoor zong: „Heiland geef een avondzegen”. Ouderling Dalebout kwam het eerst aan het woord. Gelijk Christus eenmaal ten hemel gevaren is, zeide hij, zal hij wederkomen. Bereidt uw huis voor dien tijd. Een negental zendelingen zong een

Engelsch lied: „High on the mountain top.” Ook nu was President Grant de laatste spreker, geholpen door den meergenoemden tolk. Ongeveer vijf kwartier lang hield spreker een redevoering over de Artikelen des Geloofs van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zijn opmerkingen doorvlechtende met krachtige getuigenissen. Ten slotte werd gezongen: „Komt, Heilgen, komt”. Dankzegging door Ouderling Postma.

De Maandagmorgenvergadering ving aan met het zingen van het lied: „O, mijn Vader”. Gebeden door Ouderling Openshaw. President Trayner zeide dat hij dacht dat alle aanwezigen gaarne verschillende zendelingen zouden willen hooren, waarom hij van plan was verscheidenen te roepen en hun allen toe te staan vijf minuten te spreken. Achtereenvolgens kwamen nu aan het woord Ouderlingen Van Braak, Wilcox, de Hart, Woodland, Van Limburg, Dudley, Bell, Elmer, Roghaar, Thatcher, Postma, Wood, Noorda en Kooijman. Ofschoon de verstrekte tijd kort was, waren al de opmerkingen interessant en leerrijk. Het koor gaf als tusschenzang „Heel de wereld ligt in 't duister” ten beste. In een slotwoord dankte de leider der vergadering de aanwezigen voor hunne opkomst, waarna men met elkander zong: „Laat de lampen helder lichten”. Dankzegging door Ouderling Rotstege.

In de laatste vergadering was President Grant niet aanwezig, daar hij des morgens vroeg naar Duitschland was vertrokken. Al de vergaderingen waren goed bezocht en er heerschte een uitstekende geest. Gaarne maken wij hier nog melding van een feestmaal, den zendelingen des Zondagsmiddags in de vergaderzaal aangeboden, waaraan leden en niet-leden bijgedragen hadden.

IEMKE KOOIJMAN, *Secr.*

OVERLEDEN.

GRAVEN. — Te Schiedam, 18 Mei 1905, Pieter Jacobus, zoon van Johannes J. en Wilhelmina Graven, geboren te Schiedam 14 Maart 1901, ingezegend 28 April 1901 te Rotterdam, door Ouderling Sylvester Q. Cannon.

ALKEMA. — Te Amsterdam, 5 Juni 1905, Johannes Alkema Sr., geboren 26 November 1836 te Makkum, gedoopt 27 Dec. 1887 te Amsterdam door Ouderling B. Heertjes, bevestigd door Ouderling J. W. F. Volker’.

I N H O U D:

Redevoering van Pres. Joseph F. Smith	Blz. 177	Onvermijdelijk	Blz. 184
Varia	„ 181	Vitachtigheid	„ 185
Daarom	„ 182	Het Zionisme	„ 198
Snuggere Kippen	„ 184	Halfjaarlijksche Algemeene Conferentie	„ 190
Zendingsnieuws	„ 184	Overleden	„ 192

Uitgave van JACOB H. TRAYNER, Boezemsingel 116, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.